
Léto na maximum

Petra Martišková

„Tohle je hnus,“ utřela jsem si z pocené čelo a odtáhla od těla triko, abych se alespoň trochu ochladila.

„Tohle je léto,“ opravil mě Sebastian s úsměvem. „Jo, Izi, možná tě to překvapí, ale v létě je horko a v zimě – představ si tu šílenost, to je úplně nepochopitelný – v zimě je zima.“

„Nehodlám plýtvat energií na jakýkoli pohyb, tak si prostě jen představ, že jsem ti jednu flákla, jo? Díky.“ Vyčerpaně jsem sebou plácla na houpačku a užívala si příjemného chládku terasy v hájence na kraji lesa.

Léto mám ráda, to jen aby nedošlo k nějaký mýlce. Oficiálně začalo teprve před pár dny, a i když se zpočátku zdálo, že ho strávíme zachumlání ve svetrech s deseti stupni na teploměru, nakonec se přeci jen přihlásilo o slovo a dalo nám jasně najevo, kdo je tady pánem.

Třicetistupňová vedra udeřila takovou silou, že jsme šli rovnou ze zimních bund do plavek. A když k tomu ještě přšelo, jako dneska celé odpoledne, a pak vylezlo sluníčko, vzduch nápadně připomínal saunu. Těžký, vlhký a nedýchatelný. Dalo mi zabrat jen samotné dýchání, natož dvoukilometrová cesta do hájenky.

Ale tohle místo jsem milovala hned po naší garáži ze všech nejvíc. Můj druhý domov. Hájenka, ve které bydlel můj nejlepší kamarád Sebastian se svými rodiči, stála na kraji lesa, ve kterém jsme strávili se Sebem dětství. Les byl naše hřiště i místo, kam jsme se chodili schovávat, když přišly starosti.

Se Sebem jsme spolu vyrostli. Naše maminy spolu chodily na základku a od té doby se datuje jejich přátelství, a když jsme se pak narodili my, i to naše. Ožužlávali jsme si navzájem hračky a kradli si dudlíky, hráli si spolu

na písku, školkou jsme prošli jako jeden muž a v první třídě zasedli do jedné lavice. Vyrůstali jsme na střídačku v lese v hájence a u nás v garáži. Nebylo divu, že jsme oba milovali přírodu a motorky. Teda přesně do toho osudného závodu...

Střelila jsem pohledem k Sebovi. Seděl tam plný síly, hnědé vlasy mu neposedně padaly do očí, nutně by potřebovaly zastříhnout, moudré hnědé oči hleděly kamsi do dálky přes pole a louky a vrtěl se do hudby, co měl puštěnou z malého přenosného repráčku.

Člověk by řekl, že každou chvíli vyskočí a rozeběhne se jen tak s větrem o závod. Ale Seb byl upoutaný na invalidní vozík.

„Nech toho, už to zase děláš!“ okřikl mě Seb.

„A co dělám?“ mračila jsem se na něj.

„Lituješ mě.“

„To není pravda,“ hájila jsem se, ale oba jsme věděli, že lžu. Litovala jsem ho každý den, každou hodinu, každou minutu a přišlo mi to celé jako jedna velká nespravedlnost. Proč tak úžasnej kluk dopadne takhle, a kdejakej obejda, co si života neváží, má z pekla štěstí?

„Lituješ a jsi s tím pěkně trapná,“ zakřenil se a popojel, aby do mě mohl drcnout.

„Jednou tě na ty nohy postavím, ale jen proto, abych tě mohla vyzvat na souboj a pak tě potupně zbít,“ slíbila jsem mu a Seb se rozesmál.

Nekecala jsem. Jen kvůli Sebovi jsem se rozhodla změnit školu. Naši se tehdy málem zbláznili, když jsem přišla s tím, že nechci nastoupit na vysněnou uměleckou průmyslovku, kam se povede dostat jen dvaceti studentům z tisícovky přihlášených.

„Zbláznila ses? Vždyť jsi tolik dřela, aby ses tam dostala,“ zlobila se mamka.

„Mamka má pravdu,“ souhlasil tatka. „Tolik měsíců jsi strávila přípravami na přijímačky, a jakou jsi měla radost, když tě přijali. Tři dny jsi tady tancovala po baráku a s papírem o přijetí jsi i spala.“

„Já vím,“ sklopila jsem hlavu. Měli pravdu. Oba dva. Ale teď bylo všechno jinak.

„Kam chceš jít? Co když už ti přestup neumožní?“ strachovala se mamka.

„Na zdravotnické lyceum, už jsem se tam byla podívat. Paní ředitelka je moc milá, říká, že by mě vzali.“

„Zdravotnické lyceum?!“ zhrozili se.

„Vždyť doktory od malička nesnášíš, omdlíš jen při pohledu na injekční stříkačku a o krvi radši ani nemluvíš. Copak ses dočista zbláznila?“ nechápala mamka.

„Mami, pochop, já musím,“ řekla jsem tiše moc dobře si vědoma toho, že tohle bude asi nejtěžší věc, kterou jsem ve svém životě kdy udělala.

„Je to kvůli Sebovi?“ zeptal se taťka tehdy tiše a já se rozbrečela.

Pitomý závody!

Do konce školy zbýval jediný měsíc a my se Sebem už měli naplánovaný každický den prázdnin. Těšili jsme se na vandr se třídou, protože rozloučit se s devítkou jsme se prostě museli. Pak jsme se chystali na brigádu do lesa vydělat peníze a poslední týden prázdnin strávit u moře v Egyptě.

Jenže osud to měl s námi naplánované úplně jinak.

Trať, na které se jel závod, známe oba dva jako svoje boty. Každou zatáčku, každý skok i zrádný úsek. Víme, která zatáčka vynáší, kde se musí před skokem ubrat plyn a kdy přidat, aby člověk přeletěl nebezpečný dvoják. Měli jsme ji naježděnou ze všech tratí nejvíc.

Kdo ví, jestli se stala Sebovi osudnou ta jistota, že ji zná, nebo jen blbá souhra náhod, kdy organizátoři nepostříkali před závodem trať, prach byl úplně všude a Seb špatně viděl. Každopádně do konce zbývalo jedno kolo. Jedno jediné pitomé kolo a Seb úspěšně dotahoval na vedoucího jezdce, když se stalo něco, co nikdo nečekal. Seb skvěle projel zatáčku, měl perfektní rychlost a už už to vypadalo, že svého soupeře dostane díky přeskoku dvojáku.

A pak najednou Seb ležel na zemi a nehýbal se. Přes nánosy prachu jsme neviděli, co se tam stalo.

Asi nikdy jsem neběžela tak rychle jako tehdy k jeho bezvládnému tělu. Ten pohled se mi vryl hluboko do paměti. Nikdy už ho z ní nevymažu. Napořád už budu mít v sobě tu hrůzu, strach a bezmoc, co jsem cítila, když ho nakládali do sanitky a nikdo z nás netušil, co s ním bude. Modlila jsem se, aby přežil.

Přežil, ale s poškozením páteře a doživotním upoutáním na invalidní vozík.

Já po těch nejhorších prázdninách v životě, co jsem strávila na střídačku v nemocnici a zavřená v pokoji s ustavičným pláčem, nastoupila do prvního ročníku zdravotnického lycea a Seb do další nemocnice, kde mu slibovali zázraky, co se nekonaly.

Musela jsem rychle několikrát zamrkat, abych zaplašila zrádné slzy, které se mi hrnuly do očí.

„Co doma?“ přerušil tok mých neradostných vzpomínek Seb. Ale myšlenka na naše mi taky moc nálady nepřidala.

„Peklo. Táta to ještě nepodepsal, ale mamka je rozhodnutá. Vypadá to, že se fakt rozvedou, věřil bys tomu?“ Sama jsem tomu pořád nemohla uvěřit. „Odted' budu oficiálně z rozvrácené rodiny. Takže bych měla podle statistik propadnout drogám, alkoholu nebo alespoň začít kouřit. Prostě rebelka.“

Seb se pobaveně uchichtl. „Ty, která jsi v životě nevyčila ani jednu skleničku alkoholu, jo? A na naše první pokusy s kouřením jsi už vážně zapomněla?! Budeš nejhorsí rebelka na světě, to je jistý,“ smál se mi Seb.

„Tss,“ odfrkla jsem si jako dostihový kůň. „Náhodou, kdybys tenkrát neměl ten pitomej nápad zajíst cigarety nezralýma švestkama, aby z nás nebyl cejtít kouř, nemusela bych trávit potupně dvě noci a dva dny nad záchodovou mísou. Nevěděla jsem, který konec tam mám strčit první.“ Při té bláznivé vzpomínce jsem se rozesmála nahlas. Pravda je, že tenhle náš experiment měl super účinek. Už nikdy jsem neměla nejmenší chuť sáhnout po cigaretě. Takže když holky na střední začínaly kouřit a lanařily mě, abych si dala s nimi, neměla jsem problém jim odmítnout. Ještě teď se mi jen při pouhé vzpomínce obracel žaludek.

„To byl náhodou nápad téměř geniální,“ pochválil se Seb a poplácal se po rameni. „Táta dodneška netuší, že jsem mu šlohnul cigarety a že jsme to zkoušeli.“

„Jo a pořád věří té tvé pitomé báchorce, že jsem zapila třešně mlíkem,“ vrtěla jsem nechápavě hlavou. „Chápeš, že na to skočili? Třešně v září?“

„Však říkám, téměř geniální,“ zubil se na mě a znovu se poplácal po rameni.

„Nemám skočit pro brufen?“

„Brufen?“ nechápal.

„No, jestli se budeš ještě chvíli plácát, budeš ho potřebovat,“ ujistila jsem ho a on se rozesmál.

Se Sebem mi bylo fajn. Alespoň na chvíli jsem dokázala zapomenout na problémy doma a docela obyčejně se těšit na prázdniny, které začínají už zítra.

Už zítra oficiálně ukončím druhý rok studia na zdravotnickém lyceu a Seb, co strávil rok po nemocnicích a nástup na střední školu musel o rok odložit, svůj první na gymnáziu.

Povídali jsme si ještě dlouho po tom, co sluníčko zapadlo za nedaleké kopce, až když se začalo stmívat, jsem se se Sebem neochotně loučila. Domů se mi nechtělo, ale noční cesty z hájenky jsem fakt neměla ráda, chtěla jsem to stihnout dřív, než padne úplná tma.